

måske kunne være noget rimeligt i, at kommunerne løste en del opgaver selv og på den måde fik mere selvstændighed.

Men skal refusionerne fra staten begrænses, må man også tænke på kommunernes indtægtsmuligheder. De har jo kun de direkte skatter at holde sig til, ejendomsskatterne og de personlige skatter til kommunen. Her må man så give dem en vis frihed med hensyn til fastsættelse af ejendomsskatternes størrelse, og for de personlige skatters vedkommende tror jeg ikke, man kan anvende den nuværende proportionalbeskatning; jeg tror, en vis progression bliver nødvendig, hvis kommunerne skal have de nødvendige indtægter. Jeg håber, man vil medvirke hertil, således at kommunerne måske i langt større udstrækning end hidtil selv kan bestemme byrdefordelingen. Det vil, synes jeg, være en håndsrækning til det kommunale selvstyre.“

Jacob Sørensen (V) var tilfreds med, at købstæder og sognekommuner på lige fod skulle indgå i amtskommunerne, men han håbede ikke, at man ville lægge sådanne administrationsområder ind under amterne, som lige så godt kunne varetages af de fremtidige storkommuner. Bevægelsen skulle gerne gå den anden vej, således at amtskommunerne overtog nogle af de opgaver, som nu varetages af ministeriet. Med hensyn til kommunesammenlægningerne mente han, det var at gå et skridt for vidt, hvis ethvert sammenhængende bysamfund fremtidig skulle udgøre én kommune. Om de store bykommuner, som herved kunne opstå, betød en heldig udvikling, kunne være tvivlsomt. Man måtte i denne forbindelse tage i betragtning, at behovet for udvidelse af købstædernes arealer blev mindre, når både købstæder og forstæder kom ind under amtet.

Poul Sørensen (KF) var stort set tilfreds med lovforslaget, men tog ligesom den foregående taler et forbehold med hensyn til de store købstæders ønsker om indlemmelse af forstadsbebyggelser. Han mente dog ikke, at en stor velstyrede kommune skulle være afskåret fra en naturlig udvikling. Om folketinget skulle være repræsenteret i kommunalreformkommissionen — en betegnelse han ikke syntes om — satte han et spørgsmålstegn ved, da det i så fald kunne forudses, at de fleste af de vanskelige opgaver, som kommissionen stilledes overfor, ville blive drøftet i partimøderne på Christiansborg.

Kirkegaard (RV) nærrede den samme tvivl, navnlig fordi han tvivlede om, at det store arbejde i kommissionen ville kunne overkommes af medlemmer af folketinget. Han var af den opfattelse, at et bysamfund i kommunal henseende normalt — men ikke i absolut alle tilfælde — burde være en enhed.

Sigsgaard (SF) gjorde gældende, at antallet af kommuner måtte reduceres meget stærkt, og at det var en fejl, at Københavnsområdet skulle holdes uden for ordningen. Også amternes antal burde formindskes. Han kritiserede i øvrigt, at man skulle tage stilling til